

FINAL DE CURS

S'han acabat les classes, s'ensuma la sentor agredolça dels petards de la revetlla de Sant Joan i arriba l'hora, per part de tots els sectors implicats en el món educatiu (professors, alumnes i pares), de fer balanç de com ha anat el curs i assumir la responsabilitat de cadascú en els resultats obtinguts. En el cas d'aquells que acaben una etapa educativa (6è de primària, 4t d'ESO, 2n de batxillerat...), aquest balanç cal fer-lo amb una mica més de perspectiva. Cada alumne és, sense cap dubte, el principal responsable del seu rendiment, d'haver aprovat o haver suspès assignatures i d'haver assolit les competències bàsiques que han de servir per continuar endavant en la vida acadèmica o laboral. Però no hem d'oblidar que pares i professors tenim, també, la nostra part de culpa en aquests resultats, tant si són dolents com si són bons.

Com a pare, haver acompanyat els fills en el seu procés d'aprenentatge —amb consells, establiment de pautes, reforç d'hàbits, paraules d'ànim o de retret i, sobretot, hores i més hores de dedicació esforçada al seu costat sempre que ha calgut— hauria de ser la manera, no sempre reeixida, d'haver contribuït al seu èxit escolar, així com també al seu desenvolupament com a persones.

Com a docent (i educador, per tant, dels fills dels altres), a banda de pretendre haver treballat uns continguts amb professionalitat i haver-los avaluat amb

pertinència, tinc —i he de tenir— la humil pretensió d'haver transmès als alumnes un xic d'entusiasme per aprendre, d'haver-los guiat per un camí que porta cap a l'exercici de la pròpia dignitat i cap al respecte per la dignitat dels altres, cap a la convivència pacífica i educada i, molt especialment, cap a assumir les conseqüències, bones o dolentes, dels propis actes i decisions. I això tan sols ho concebo des de la convicció que, com diu sovint Gregorio Luri, "un bon mestre és millor que un bon mètode", així com des del compromís amb una feina que, si bé hi ha dies en què un se sent envaït per una màndra immensa, demana, com a mínim, un bon pessic de vocació, sense la qual el docent acabaria (com, de vegades, acaba) abocat a una existència professional més agra que dolça.

Només des d'aquestes premisses —i, per tant, des de la modesta contribució a fer-ho possible— puc pretendre esperar una generació que, en el futur, estigui formada per homes i dones lliures i responsables, capaços d'esforçar-se per aconseguir les seves fites, de valorar l'exercici de la intel·ligència i menystenir l'ambició de vulgaritat.

Homes i dones que dominaran el món d'aquí a quatre dies, que seran els fusters, advocats, lampistes, metges, enginyers, bombers, mecànics, policies, per ruquers, funcionaris de l'administració pública i, és clar, mestres i pares del futur.

De reüll
per Llorenç Capdevila

